

Och polisstationen låg mitt i byn.

Jag kom till Hörby 1931, familjen flyttade in i skräddare Håkanssons hus på Nygatan, redan för det då ännu livligt frekventerade Järnvägshotellet. På vilket då det var eftermarknad inne på den stensatta gården detta för att torgen efter kl fyra skulle vara fria för sopning och annan rengöring. På sydsidan av gården fanns ett långt stall med plats för många hästar, vilka på grund av dålig behandling ända sedan förelåden och till vad de var då, under hela tiden varit objekt för misshandling av alla de ägare som varit deras herrar under årens lopp.

Det finns ett ordspråk som lyder: " När krubborna är tomma bits hästarna " och hela stallen genljöd av sparkar, skrik och gnäggande slåkulor, Klappningstar och rapandet av krubbitare. Hästhandlare i rakt nedstigande led släkt till andra hästhandlare. Skrikande, svärjande, hotande slående stickande, Allt medan kvinnorna med sina barn satt på en höttuss tjutande och gråtande. Vi pojkar som bodde i de närmsta kvarteren hade här en gång i månaden upplevelser med en ond värld och en veklighet som slår ut alla deckare i tv. vågade vi någon gång titta in i detta Dantes Inferno förvånades vi ^{över} att människorna som rörde sig där vågade stanna.

Från polisstationen gjordes dessa eftermiddagar många uttryckningar av orädda poliser med kommisarie Sjöberg i spetsen, han var totalt orädd för slagskämparna, och jag såg många gånger hur han tog en av de aggressivaste busarna om halsen ^{bykedans} med sin stödkäpp och drog honom rakt över Nygatan och in i cellerna på gamla tingshuset, och den som varit med honom där inne en gång försökte nogsamt undvika detta vid andra besök i Hörby.

Då jag i dag går förbi den gamla polisstationen väcks associationer, om gamla tider då den under de olika skedena varo maktens boning, nu misshandling av dagens ungdom onödigt och tråkigt.